

Ավետիք Իսահակյան

Մալնո ձորերում, կրովի ձորերում

Մալնո ձորերում, կրովի ձորերում
Հայդուկն է ընկել խոր վերքը սրբաին, -
Վերքը վարդի պես բացված կարմրում,
Ու ձեռքն է գրցել կոտրած հրացանին:

Արնոտ դաշտերում ծրդրիդն է ծրդրում,
Հայդուկն է ընկել մահվան խոր քրնով.
Հայդուկը հոգում երազ է տեսնում,-
Հայրենի աշխարհն ազա՛տ, ապահո՛վ...

Տեսնում է... արտում շրնկշրնկում,
Փայլուն գերանդին զրնգում է անո՛ւշ.
Ու փոցխ են քաշում սիրուն աղջրկունք՝
Հայդուկի վրրա երգելով անո՛ւշ...

Մալնո ձորերում ամպեր են անցնում,
Հայդուկի վրրա արծիվն է գալիս.
Ա՛խ, սև աչերը արծիվն է հանում.

Հայդուկի վրրա ամպերն են լալիս...

1900

Քյուսնախտ